

CHRISTLICHE STIMME • CHRISTIAN VOICE • LA VOIX CHRETIENNE

ХРИСТІЯНСЬКИЙ ГОЛОС

УКРАЇНСЬКА ЦЕРКОВНА ГАЗЕТА • UKRAINISCHE KIRCHENZEITUNG

РІК ВИДАННЯ • JAHRGANG 74

КВІТЕНЬ • APRIL 2022 • Nr. 8 (3084)

MÜNCHEN • B 20409

**Бачачи твою проти полчищ сатанинських
смівість, всі чини ангельські з радістю
пішли вслід за тобою на битву за ім'я і славу
свого Владика, взиваючи: «Хто як Бог?»**

(з акафісту до св. Архистратига Михаїла)

24.02.2022 р. – ? Війна Росії проти України.....	3
24.03.2022 р. «Новий порядок формується нині у світі, на жаль, ціною великої жертви українців», – ректор УКУ	4
24.03.2022 р. І все ж нам дуже пощастило.....	6
24.03.2022 р. Глава УГКЦ: «Врятуймо Маріуполь!».....	6
24.03.2022 р. США офіційно визнали дії росіян в Україні воєнним злочином – Блінкен ..	7
24.03.2022 р. Могила біля Макарова	8
24.03.2022 р. Російська душа.....	9
25.03.2022 р. «Основне завдання священника сьогодні – бути особистим прикладом довіри до Бога», – о. Тарас Михальчук про роль священника на війні	10
25.03.2022 р. «Наша доля в надійних материнських руках», – Глава УГКЦ під час посвяти України Непорочному серцю Марії	11
25.03.2022 р. Владика Богдан Дзюрах: Потрійне служіння церковної спільноти: мужнє служіння правді, плекання живої пам'яті та активна солідарність на усіх рівнях	13
26.03.2022 р. Добрий вечір, ми з України. Головне за день.....	20
27.03.2022 р. Релігійні представники Мюнхена об'єдналися в екуменічній молитві в знак підтримки українського народу.....	21
Письменниця з Німеччини: Не хочу бути причетною до спонсорованого нами російського геноциду проти України.....	23
30.03.2022 р. 35-й день війни, звернення Глави УГКЦ.....	25
31.03.2022 р. Петро Порошенко: як ще Захід може допомогти Україні.....	27
01.04.2022 р. Виграно першу велику битву цієї війни – битву за Київ.....	28
01.04.2022 р. Чотири трильйони доларів	30
02.04.2022 р. Про рашизм	31
02.04.2022 р. Чотири хори на одній сцені: у Мюнхені відбувся концерт на підтримку українців.....	32
02.04.2022 р. Відступ росіян з Київської області	33
04.04.2022 р. План РФ щодо ліквідації українського народу та Української держави ...	34
04.04.2022 р. Путін – воєнний злочинець	35
05.04.2022 р. Отець Павло Дроздяк: «Вірю, що пройшовши цей хресний шлях, ми осягнемо Воскресіння»	36
Російське питання.....	37
06.04.2022 р. Папа Римський про масові вбивства цивільних в Україні: «Невинна кров взиває до неба».....	38
07.04.2022 р. Благовіщення принесло добрі вісті.....	39
07.04.2022 р. Блаженніший Святослав у Бучі помолився за невинно вбитих українців.	40
08.04.2022 р. Сандра з Норвегії воює пліч-о-пліч з українцями	41
09.04.2022 р. Отець Роман Гридковець про своє служіння в укриттях Чернігова.....	42
11.04.2022 р. Волонтер Григорій Пристай	44
Псалом 56, фрагмент	45
Продовження, на жаль, буде.....	46

Війна Росії проти України

24.02.2022 – ?

(4)

Автор: Александер Малаховський

«НОВИЙ ПОРЯДОК ФОРМУЄТЬСЯ НИНІ У СВІТІ, НА ЖАЛЬ, ЦІНОЮ ВЕЛИКОЇ ЖЕРТВИ УКРАЇНЦІВ», – РЕКТОР УКУ

24.03.2022 р.

В Українському католицькому університеті відбулася «Гутірка» – зустріч студентів з отцем-ректором Богданом Прахом. Ректор розповів студентам, як університет готувався до війни, поділився своїми рефлексіями про те, як спільнота пережила місяць війни, а також розповів як зберігати внутрішню стійкість для праці далі. Ми підготували для вас кілька тез із зустрічі.

» **Яка була ваша перша думка, коли ви дізналися, що почалася війна?**

о. Б. Прах: Мені зателефонував вранці наш про-ректор Мирослав Маринович. Першою думкою було вставати і скоренько бігти до університету. Я, як капітан, мав бути на кораблі перший, аби всі відчули, що ректор є на місці. Тому в УКУ був вже близько 7 ранку. Наступним нашим кроком стало ввести в дію усі напрацювання, які ми вже розробили раніше на випадок війни [УКУ пропрацював кілька сценаріїв щодо того, як діяти у разі повномасштабного вторгнення росії]. Дякуємо Богові, що маємо таких захисників, завдяки яким ми можемо у відносному спокої вже місяць бути у Львові і працювати.

Прошу вас обов'язково закарбувати чи записати момент, як ви дізналися про початок війни.

Запам'ятайте його, це історія, яку ви будете розповідати своїм дітям. Того ранку ваше життя змінилося назавжди.

» **Як університет готувався до повномасштабної війни?**

о. Б. Прах: Ще до повномасштабного вторгнення, в УКУ розпочав роботу оперативний штаб, аби розуміти, як університет має діяти. Наша позиція була проактивною. Першочерговими завданнями були: подбати про безпеку студентів, а також про забезпечення будинків, фінансів, відповідних документів. З першого дня наш штаб працює як один механізм. Кожен розуміє своє місце та своє завдання.

Ми всі разом є на великому фронті. А наш великий фронт завжди складається з маленьких фронтів. УКУ також є малим фронтом, який допомагає нашій армії перемагати.

» **Чи достатньо активно реагує світ?**

о. Б. Прах: Європейські країни роками мовчки дивилася те, що робить росія з Україною та іншими країнами. Які висновки зробили європейські країни з великої трагедії в Чечні, в Сирії, Грузії? Нас приходять рятувати, але так поволі...

Україна і українці вже зараз зробили потужну революцію у цілому світі. Боротьба триває на різних фронтах і це дає результат. Не так швидко, якби нам хотілося, але результат є. Маємо ставати щораз сильнішими і будувати новий світ. Україна буде новий лад. Новий порядок формується у світі, на жаль, ціною великої жертви українців.

» **Як зберігати внутрішній мир?**

о. Б. Прах: Маємо бути пильними і уважними щодня до того, аби в нашому середовищі зло не множилося. Якщо дозволите злості перемогти, то буде велика

біда, це буде ваша поразка. Якщо людина не може перемогти себе, аби віддатися в руки Богові – вона не здатна автентично любити, не здатна прощати. Майте таку поставу кожного дня, яка не буде дозволяти злу розростатися. Адже ми є створені на образ і подобу Божу.

Молитва допоможе нам втримати лад, спокій і передати його іншим. Тож маємо ще більше зарядити молитвою наші серця, щоби попри втому, ми могли усміхатися, розгледіти людину поряд, яка потребує підтримки.

» Як спільнота УКУ прожила цей місяць?

о. Б. Прах: Дивлячись на перший місяць війни, дякую Богові, що ми вас маємо. Що ми так зріло прожили цей час – від першого шоку, хаотичної активності, ми почали синхронно працювати там, де щось можемо робити найкраще. Ви (звертається до студентів) є зрілими на свій вік, ви дали відповідь на ті виклики, які були найважчими у вашому житті. Тому ви здатні будувати Україну далі. Ви маєте залишатися тут і маєте будувати її спільно. Я буду з вами, і звідси не поїду доти, доки Україна не переможе!

Боже, благослови нашу Україну і всіх тих, хто нині стіною стоїть за нашу незалежність.

Джерело: сайт УКУ; світлина: Ольга Шахник

«Світлина з Лукашівки, села в Чернігівському районі Чернігівської області. Десь на його околицях, на звільнених від російських загарбників територіях, корови пасуться буквально за кілька метрів від снаряда, який, не розірвавшись, застряг у баюрі. Лукашівку, що міститься за 10 км на південь від Чернігова, звільнили 31 березня. Генеральний штаб ЗСУ повідомив, що на деокупованих територіях області почалася посівна кампанія». Текст: [Тексти.org.ua](https://texty.org.ua); світлина: @eli_tyler_23

І ВСЕ Ж НАМ ДУЖЕ ПОЩАСТИЛО

24.03.2022 р.

Саме ми – ми, ви, я – ставимо крапку у майже тисячолітній суперечці.

Саме ми виявилися збіркою сил добра в Армагеддоні.

Саме ми маємо встояти та доробити те, що не вдалося поколінням наших пращурів.

Саме ми, з усіма нашими слабкостями та недоліками, шерохватостями та дурними жартами, кепськими норовами та кепськими нервами, пробиваємо собі та нашій маленькій та такій рідній спільності шлях у світові історичні підручники.

Саме для нас грають гімни та важкий метал.

Саме ми зараз красиві та щирі, жорстокі та милі. Саме ми викликаємо захоплення.

Саме такими ми вийшли до останньої межі і змінюємо Всесвіт.

Нікому з нас не буде соромно перед нащадками.

Віктор Трегубов, з ФБ

«Ні горе, ні радість не бувають занадто тривалими, а з цього випливає, що якщо горе тривало дуже довго, то значить, що радість уже близько». Мігель де Сервантес Сааведра, «Премудрий Гідалго Дон Кіхот з Ламанчі». З публікації Ігоря А. Козловського у ФБ

XI

ГЛАВА УГКЦ: «ВРЯТУЙМО МАРІУПОЛЬ!»

24.03.2022 р.

Місто Маріуполь вкрите бездиханими тілами сотень, тисяч людей, яких уже немає кому хоронити. Тому сьогодні хочу піднести голос від імені цього героїчного вмираючого міста: збережімо його! Захистімо життя!

Про це сказав Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав у своєму щоденному воєнному зверненні 24 березня. Він відзначив, що сьогодні якраз минає місяць, відколи розпочалася ця жахлива війна проти України, проти українського народу. Ця війна, яку ми називаємо вітчизняною, уже забрала стільки життів, принесла стільки знищення і розрухи!

Предстоятель розповів, що цими днями йому доводилося відвідувати наших поранених захисників, спілкуватися з ними.

▲ Робота Оленки Загородник

«Перше враження, – сказав Глава Церкви, – яке мене до сьогодні глибоко в серці зворушує, це те, що ні в кого з них я не бачив сумного обличчя. Коли я вітався з ними за руку, то кожен із них, хоч мав поранене тіло, усміхаючись, говорив мені про перемогу України. І всі просили про молитву за те, щоб вони якнайшвидше могли повернутися у стрій і знову пліч-о-пліч зі своїми сестрами, побратимами захищати нашу Батьківщину».

Їхні обличчя, очі, прохання, продовжив архиєрей, сяють надією для всіх нас. Це надія, що правда переможе, що навіть поранений воїн захищає свою Батьківщину молитвою, думкою, словом заохоти і підбадьорення для тих, які сумніваються чи, можливо, є розгублені.

Блаженніший Святослав попросив про молитву за всіх, що зазнали поранень на цій війні.

Глава УГКЦ вкотре звернувся до всіх державних мужів світових держав, до очільників релігійних спільнот, Церков, конфесій щодо найбільшого болю України сьогодні – міста Маріуполя. «Сьогодні це місто потребує гуманітарних

кордонів. Потребує, щоб навіть міжнародна спільнота допомогла пробити оточення і довести гуманітарні вантажі, які ми маємо, до тих, хто сьогодні поступово вмирає з голоду», – наголосив Предстоятель Церкви.

Департамент інформації УГКЦ

XI

США ОФІЦІЙНО ВИЗНАЛИ ДІЇ РОСІЯН В УКРАЇНІ ВОЄННИМ ЗЛОЧИНОМ – БЛІНКЕН

24.03.2022 р.

Уряд Сполучених Штатів Америки на підставі аналізу зібраних фактів визнав дії російської федерації в Україні воєнним злочином. Про це йдеться в офіційній заяві держсекретаря США Ентоні Блінкена.

«Сьогодні я можу оголосити, що на підставі наявної у нас інформації уряд США вважає, що російські війська вчинили воєнні злочини в Україні», – заявив глава Держдепартаменту США. Він підкреслив, що ця позиція ґрунтується на ретельному аналізі доступної інформації з офіційних і розвідувальних джерел.

Також Блінкен наголосив, що уряд США продовжить відстежувати всі повідомлення про воєнні злочини РФ та ділитися зібраною інформацією із союзниками, партнерами та міжнародними установами й організаціями.

«Ми прагнемо добитися відповідальності, використовуючи всі доступні інструменти, включно з кримінальним переслідуванням», – підкреслив держсекретар США.

З 24 лютого триває масштабне російське вторгнення до України. Агресор обстрілює та руйнує ключові об'єкти інфраструктури, житлові квартали українських міст і сіл з використанням артилерії, реактивних систем залпового вогню та балістичних ракет. На боротьбу із загарбниками піднявся весь народ України; ЗСУ та Сили територіальної оборони зупинили наступ ворога та завдають йому великих втрат.

Міжнародний кримінальний суд на початку березня за зверненням 39 країн оголосив про початок розслідування воєнних злочинів внаслідок вторгнення рф в Україну.

16 березня Міжнародний суд ООН зобов'язав рф негайно припинити вторгнення в Україну. Водночас росія заявила, що не виконуватиме рішення суду.

Джерело: Укрінформ

Буча, 11.04.2022 р. Підйом тіл цивільних осіб із братської могили на подвір'ї храму Андрея Первозванного

ХТ

МОГИЛА БІЛЯ МАКАРОВА

24.03.2022 р.

Російський град за одну хвилину знищив будинок цієї жінки біля Макарова. Її чоловіка вбило на місці. Через обстріли нема змоги дістатись до цвинтаря. Чоловіка так і поховала на подвір'ї. «Як собаку», – каже жінка. Кожного разу, коли бачить насип та хрест, плаче, кричить «Коля, вставай!». За якусь мить вона залишилась без рідної людини та без даху над головою.

Джерело: сторінка у ФБ Євгена Назаренка

РОСІЙСЬКА ДУША...

24.03.2022 р.

▲
Робота Юлії Осики.
Джерело: сторінка у ФБ Насті Мельниченко

На наших очах в тартарари летить століттями вибудована легенда про так звану особливу «російську душу». Міф в який вірили (чи принаймні робили вигляд) чимало людей у світі. А насправді – цитата з Пйотр Саруханов:

«Те, що ми спостерігаємо зараз щодня: масова згода російського населення зі своєю владою. І в цьому явленні не тільки страх покарання, хоч і страх, зрозуміло, теж. Тут більше працює принцип внутрішнього, психологічного ототожнення, що дає кожному, і найжалюгіднішому індивіду, шанс відчути себе якоюсь "особливою" істотою, що розділяє зі своїм ватажком частину його сакрального блиску. Але що ще важливіше, цей індивід болісно хоче комусь довіритися, в комусь забути, щоб позбутися нарешті своєї первісної, тваринної підозрливості, з якою він та його предки століттями дивилися на світ».

Це також є однією з причин чому на Заході багато хто переживає психологічну кризу. Вони нарешті в реальності зрозуміли, що це не «війна путіна», це справжній вигляд «російської душі». Тому так люто опираються необхідності визнати очевидне.

Ігор Лильо,
з персональної сторінки у ФБ

«ОСНОВНЕ ЗАВДАННЯ СВЯЩЕННИКА СЬОГОДНІ – БУТИ ОСОБИСТИМ ПРИКЛАДОМ ДОВІРИ ДО БОГА», – о. ТАРАС МИХАЛЬЧУК ПРО РОЛЬ СВЯЩЕННИКА НА ВІЙНІ

25.03.2022 р.

В Україні продовжується жахлива та жорстока війна. Не зважаючи на страх і залякування, які ворог використовує у своїй боротьбі супроти усього українського народу, кожен українець шукає своє місце на цій війні та намагається допомагати ближнім. Не винятком є Церква та духовенство. Однак духовне служіння має певні свої особливості в період війни.

У програмі «Відкрита Церква» на «Живому телебаченні» відбулася розмова про роль священника на війні. У студії з о. Тарасом Жеплінським поспілкувався настоятель гарнізонного храму Святих апостолів Петра і Павла у Львові о. Тарас Михальчук. Він, зокрема, розповів глядачам, як серед сліз та розпачу війни знайти надію.

«Тема війни, на жаль, не є новою, – каже військовий капелан. — В історії людства війни велися дуже часто. Бачимо це навіть коли читаємо Святе Письмо, зокрема Псалми. У цей час їх ми відкриваємо по-новому. Я б радив прочитати 17-й псалом. Йдеться про те, як Бог стає на бік тих, хто захищає свою землю. Все тому, що ми боремося за правду. За нами правда і Господь.

Я знаю одне: ці 29 днів, які ми вже прожили, – це 29 днів абсолютних перемог. Це перемоги попри те, що є стільки сліз і болю, втрат і смертей маленьких дітей. Якщо говорити про те, як ворог хотів це все закрутити, то це, безумовно, 29 днів перемог».

Робота Оленки Загородник

Священник додає, що ми всі, безумовно, просимо світ дати нам «купол» над небом, зупинити ракетні удари. Але для нас, вважає отець Тарас Михальчук, дуже приємно отримувати звістки від наших захисників, які кажуть: «Отче, купол там над нами є! Це те, що ви всі за нас молитесь. Ми не можемо пояснити, що відбувається! Ми чотири доби не спали, але маємо багато сил. Це не пояснюється!». Так кажуть у розмовах наші військові, зазначає настоятель гарнізонного храму, і тому сьогодні хочу сказати, що справді Господь дуже сильно підтримує тих, хто бореться за правду і є з ними повсякчас.

Отець Тарас Михальчук звернувся до всіх українців, які сьогодні разом крокують до перемоги.

«Дорогі в Христі брати і сестри в Україні та всьому світі! Сьогодні дуже дякуємо за те, що ви є всі з нашими захисниками України. Ви справді активно допомагаєте, переживаєте і ночами не спите. Все для того, щоб чимось допомогти. Не втомлюйтеся, не опускайте рук! Перемога за нами. Господь з нами. Захисники України – найкращі. І це без перебільшення».

Департамент інформації УГКЦ

«НАША ДОЛЯ В НАДІЙНИХ МАТЕРИНСЬКИХ РУКАХ», – ГЛАВА УГКЦ ПІД ЧАС ПОСВЯТИ УКРАЇНИ НЕПОРОЧНОМУ СЕРЦЮ МАРІЇ

25.03.2022 р.

У п'ятницю, 25 березня, в базиліці Святого Петра у Ватикані Святіший Отець Франциск під час покаянного богослужіння посвятив росію, Україну та все людство Непорочному серцю Марії. Із собору Зарваницької Матері Божої з Папою єдналися владика Архиєрейського Синоду УГКЦ в Україні на чолі з Блаженнішим Святославом.

Єпископи УГКЦ, які цього дня провели надзвичайну сесію Архиєрейського Синоду, молилися в храмі перед Чудотворною іконою Зарваницької Божої Матері, єднаючись водночас зі Святішим Отцем та всім світом за посередництвом прямої трансляції.

Наприкінці покаянного богослужіння Папа Франциск зачитав молитву посвячення росії, України та всього людства Непорочному серцю Марії. Водночас у Зарваниці разом із Папою Франциском [Акт посвяти](#) українською мовою від імені Української Греко-Католицької Церкви прочитав Блаженніший Святослав.

Звертаючись до вірних після посвяти, Глава УГКЦ підкреслив історичність цього моменту: «Кожен із вас свого часу розповідатиме своїм дітям, онукам і правнукам про те, що це була хвилина перемоги. Хвилина, коли ми віддали долю України в руки Пречистої Діви Марії».

Блаженніший Святослав додав, що війна, яку веде сьогодні росія проти України, – це духовна боротьба добра зі злом. А посвята росії та України Непорочному серцю Марії – це момент, коли ми віримо, що за молитвами Богородиці добро переможе.

Глава УГКЦ пояснив, що означає посвята саме росії та України Непорочному серцю Марії: «Росія була посвячена Непорочному серцю Марії через те, що Богородиця просила, щоб цей акт був зроблений, бо з тієї країни пошириться зло по всьому світі і знищить народи, принесе страждання людям. Ми молимося за наших ворогів, щоб Господь зупинив їхню вбивчу руку. А нашу Україну тут, у Зарваниці, ми разом зі Святішим Отцем посвятили під покров Пречистої Диви Марії, Її Непорочному серцю, бо знаємо, що сьогодні Вона, Мати Божа, є з Україною, з нашим стражденним народом».

«Наша доля сьогодні в надійних материнських руках», – додав Блаженніший Святослав.

Глава Церкви подякував владикам УГКЦ, які зібралися в Зарваниці на цю історичну подію, додавши, що звідси особливо єдналися з владикою Василем Тучапцем у Харкові, владикою Степаном Меньком у Запоріжжі, владикою Михайлом Бубнієм в Одесі. Ми єдналися, сказав він, із нашими владиками в різних країнах світу, на наших поселеннях Західної Європи, Північної та Південної Америки, Австралії і з католицькими єпископами всього світу.

«Ми сьогодні відчуваємо, що весь світ є разом з нами. Дякую всім вам, що сьогодні взяли участь у цій історичній події. Наша вдячність лине до Святішого Отця Франциска, разом з яким ми пережили ці унікальні хвилини», – сказав Предстоятель.

Департамент інформації УГКЦ

МЕДІАРЕСУРС УГКЦ

ВЛАДИКА БОГДАН ДЗЮРАХ: ПОТРІЙНЕ СЛУЖІННЯ ЦЕРКОВНОЇ СПІЛЬНОТИ: МУЖНЄ СЛУЖІННЯ ПРАВДИ, ПЛЕКАННЯ ЖИВОЇ ПАМ'ЯТІ ТА АКТИВНА СОЛІДАРНІСТЬ НА УСІХ РІВНЯХ

25.03.2022 р.

Упродовж 17–20 березня 2022 року у Братиславі (Словаччина) відбулися III Європейські католицькі соціальні дні. Завершуючи Європейські соціальні дні, архиєпископ Гінтарас Грушас, Президент Ради європейських єпископських конференцій, наголосив, що Церква має виконувати свої соціальні зобов'язання, уникаючи ризику стати неурядовою організацією, тому що всі сучасні питання мають вирішуватися, починаючи з наших стосунків з Богом.

У такому ж ключі із доповіддю виступив владика Богдан Дзюрах, апостольський екзарх для українців візантійського обряду у Німеччині та країнах Скандинавії, розповівши учасникам про сучасну війну на теренах України та способи протидії від європейського товариства.

Доповідь преосвященного владика Богдана Дзюраха, апостольського екзарха для українців візантійського обряду у Німеччині та країнах Скандинавії.

(м. Братислава, 19 березня 2022 року)

ВАША ЕМІНЕНЦІЄ, ПРЕОСВЯЩЕННІ ВЛАДИКИ, ДОРОГІ УЧАСНИКИ ІІІ ЄВРОПЕЙСЬКИХ СОЦІАЛЬНИХ ДНІВ

Насамперед хотів би привітати вас усіх, хто тут зібрався і пов'язаний з нами через Інтернет, від імені Отця і Глави нашої Церкви Блаженнішого Святослава, з яким я розмовляв сьогодні вранці. Ми висловлюємо нашу глибоку і щиру вдячність за підтримку та солідарність, але передусім – за Ваші молитви за Україну, за наш народ і за мир. Ця щедра підтримка, яку ми відчуваємо в ці дні, зміцнює нашу надію.

Монсеньйор Окулік нагадав слова святого Івана Павла II, який під час свого візиту до Аргентини запросив усю Католицьку Церкву обійняти нашу Українську Церкву та розділити її радощі та біди. За останні десятиліття ви розділяли із нами наші радощі, радощі відродження після періоду гонінь, радощі відбудови церковного життя в Україні. Тепер ви поруч з нами, щоб підтримати нас у час великої скорботи. Дякуємо Вам за близькість і християнську та людську солідарність!

ДІЯЛЬНІСТЬ БЮРО З ПИТАНЬ ЕКОЛОГІЇ

Організатори попросили мене поділитися з вами нашим досвідом сприяння екологічному наверненню в Україні та тим, як Українська Греко-Католицька Церква

здійснює енергозберігаючі проекти, будівництво храмів у більш екологічний спосіб, тощо.

Після створення в 2007 році Бюро з питань екології та розвитку розгалуженої мережі співпрацівників по всій країні, наша Церква розпочала реалізацію численних екологічних проектів та ініціатив на різних рівнях, які, відтак, мали значний вплив в тому числі і на українське суспільство.

Можна згадати багато, починаючи від сотень енергетичних «аудитів» установ і церковних громад, через ініціативи щодо відмови від пластикових квітів на кладовищах (донедавна дуже поширена практика), і закінчуючи різноманітними публікаціями на екологічну тему та просвітницькими заходами в духовних семінаріях, у школах різного рівня, які спрямовані на створення в Церкві та в українському суспільстві екологічної культури та менталітету. Усім цим та багато чим іншим можна було б поділитися з вами сьогодні.

ВІЙНА: СЬОГОДНІШНІЙ БІЛЬ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ

Однак, сьогодні я можу поділитися з вами лише болем мого народу і моєї землі, які постраждали від жахливої війни, що вже 8 років веде Російська Федерація, яка в останні тижні розгортається з шокуючою жорстокістю.

Після того, як початковий план бліцкригу не втілюється у життя, агресори почали бомбити цивільні об'єкти, атакувати життєво необхідну інфраструктуру, щоб завдати якомога більшої шкоди та вселити ще більший жах і паніку ніж ті, що були на початку війни.

28.03.2022 р. «Маріуполь палає, там зараз тривають вуличні бої».

Текст та світлина: Ігор Мосійчук

За поточними даними, ми вже маємо близько 3 мільйонів українських біженців за кордоном і ще 6 мільйонів внутрішньо переселених осіб, розпорошених по всій країні. Аналітики побоюються, що в найближчі тижні кількість біженців з України може досягти 12 мільйонів.

Образи зруйнованих шкіл і лікарень, цілих кварталів, перетворених на руїни, дітей і жінок, загиблих у цій масовій бійні, шокують душі і тривожать совість європейців. Такого варварства не може бути в Європі XXI століття!

Проте, це відбувається на очах у всього світу. На очах у всього світу європейський народ розпинають, його «карають» за його вибір жити гідно й справедливо, за його бажання вільно й самостійно вирішувати про своє майбутнє. Лише в місті Маріуполь, яке налічує 400 тис. жителів і розташоване на південному сході України на узбережжі Азовського моря, за останні два тижні було вбито понад 2,5 тис. мирних жителів.

Також у Маріуполі минулої середи розбомбили драмтеатр, у підземних укриттях якого переховувалося близько 1300 жінок та дітей. На сьогоднішній день нам відомо про 130 живих осіб. Про інших, що залишаються заблокованими під завалами, нічого невідомо.

ГОЛОС СВЯТИШОГО ОТЦЯ НА ЗАХИСТ НАЙВРАЗЛИВІШИХ

13 березня, після молитви «Ангел Господній», Святіший Отець Папа Франциск виступив із закликом до всього світу: «В ім'я Бога я прошу вас: припиніть цю різню!». Понтифік назвав по імені щойно згадане місто-мученицю Маріуполь, згадав «варварство вбивства дітей, невинних людей та беззахисних мирних жителів», для якого «не існує стратегічних причин».

Голос Понтифіка перегукується з голосом заступника мера Маріуполя, який сказав: «У нас тут 3000 дітей, яких матері годують грудьми. У мами немає молока, вона питає: "Де я можу знайти дитячу кашку?". А ми розуміємо, що ми не маємо що їй дати. Дзвонить інша мама, яка не кричить, не обурюється і майже беззвучним голосом питає: "Ось у мене на руках моя донечка, яка вмирає з голоду, що мені робити?". А у нас знову немає відповіді на це питання», – зізнається заступник міського голови Сергій Орлов...

Ця «неприйнятна збройна агресія», яка «перетворює міста на кладовища» (Папа Франциск), не тільки спричиняє величезний біль і смерть невинних людей, а й приносить спустошення та екологічні катастрофи різного роду.

Уже в перші роки після російського вторгнення в 2014 році ООН визначила зону бойових дій на сході України найбільш замінованою територією у світі. Донбас із сотнями діючих і недіючих шахт уже тоді поставав як екологічна катастрофа сповільненої дії.

Небезпека ще більше посилилася, коли були заатаковані Чорнобильська та Запорізька АЕС. Таким чином, Європейському континенту почали погрожувати справжнім ядерним шантажем.

Перед лицем такої реальності, відчувається істинність слів святого Івана Павла II. В одній зі своїх молитов про мир він визначив війну як «загрозу всім створінням на небі, на землі та на морі». Цієї загрози можна уникнути або зупинити її лише через навернення – і йдеться тут не стільки про так зване «екологічне

навернення», скільки радше про звичайне навернення, глибоке і справжнє навернення серця, яке супроводжується водночас Божою благодаттю та людськими зусиллями. Ми черпаємо Божественну благодать із витривалої молитви, сповненої довір'ям до Бога, який «близько до тих, у кого розбите серце, прибитих духом Він спасає» (Псалом 34, 19).

▲ Три розкопані могили готові до наступних похоронів на кладовищі у м. Ірпінь поблизу Києва. Світлина: Еміліо Моренатті /AP/; джерело: WRV089.9

ПОТРІЙНЕ СЛУЖІННЯ ЦЕРКОВНОЇ СПІЛЬНОТИ

Під людськими зусиллями розуміється три внутрішньо пов'язаних виміри як потрійне служіння церковної спільноти.

1. Мужнє служіння правді

Перш за все це – мужнє служіння правді. Я кажу «мужнє», тому що нерідко існувала певна двозначність чи певний страх, щоб називати своїми іменами все те, що сталося в Україні, та причини, того, що сталося.

Говорили про «українську кризу», про «насильство» на сході країни, про «сепаратистів і повстанців Донбасу» тощо. **Лише одиниці, навіть у церковній сфері,**

від самого початку чітко й відкрито говорили про російську війну та зовнішню агресію проти європейської держави.

Але якщо причина кризи не буде виявлена і якщо речі не названі поіменно, не залишиться місця для істини, яка єдина може зробити нас вільними, – як обіцяв нам сам Ісус (пор. Йо. 8, 32).

Крім того, там, де немає правди, проголошеної вголос, народжується брехня, яка є воєнною зброєю агресора. Святий Іван Павло II у своєму посланні з нагоди п'ятдесятої річниці закінчення Другої світової війни в Європі сказав: «Під час Другої світової війни, окрім звичайної зброї, – хімічної, біологічної та ядерної, – існував ще один смертельний інструмент війни: пропаганда. Перед тим, як вразити опонента засобами фізичного знищення, його намагалися морально знищити очорненням, брехливими звинуваченнями, орієнтацією громадської думки на найбільш нераціональну нетерпимість, за допомогою будь-яких форм індоктринації, особливо молоді». Рівно ж теперішня війна була добре підготовлена протягом багатьох років і надалі сьогодні підтримується та щоденно супроводжується «колосальною пропагандистською машиною, характерною для кожного тоталітарного режиму» (Іван Павло II).

Отже: Церква повинна сказати «ні» паралізуючому страху, і «так» – євангельській парезії-дерзновенню у свідченні правди, яке є благородне та мужнє вираження пророчого служіння Церкви.

2. Плекання живої пам'яті

Відтак другий вимір або служіння це – плекання живої пам'яті. Живої, бо зверненою не тільки до минулого, зберігаючи пам'ять про трагічні події та імена вбивць і невинних жертв. Жива, бо дає нам можливість зрозуміти поточні події та допомагає будувати гідне майбутнє, уникаючи історичних помилок минулого.

Тут, на мою думку, ми торкаємося невралгічного моменту, ще недостатньо опрацьованого ні вченими, ні політиками, ні, тим більше, Церквою. Європа змогла звільнитися від тягаря нацистської ідеології шляхом щирого іспиту совісті та офіційного засудження нацизму. Однак, чогось подібного не було зроблено з кривавою спадщиною комуністичного режиму. Навпаки, відчувалися тенденції прихованого чи відкритого заперечення, які мали тенденцію мінімізувати, – якщо й взагалі не заперечувати, – огидні дії комунізму на нашому континенті.

Таким чином дух «амнезії щодо комунізму» був одомашнений і поширився в наших суспільствах, тому можна погодитися з французьким істориком Стефаном Куртуа, автором «Чорної книги комунізму», який стверджував, що «європейське суспільство не віднайде ані своєї ідентичності, ані своєї гармонії, якщо намагатиметься приховати пам'ять про комуністичну трагедію» і, я б додав, витягти з неї щирі та тривалі уроки.

Можливо, саме з цієї причини кремлівський режим відчайдушно виступає проти цього іспиту сумління, називаючи його неприйнятним «історичним ревізіонізмом». Але я переконаний, що «ревізія» минулого необхідна, якщо ми хочемо досягти свободи духу та цілісного оздоровлення європейських громадян, інакше не ідентифікована і не вилікувана хвороба рано чи пізно повернеться з ще більш руйнівними наслідками.

Фактично, зараз ми спостерігаємо рецидив атеїстичного та нелюдського минулого, яке, використовуючи як прапор доктрину т. зв. «русского міра», принесло стільки страждань і величезний біль моїй країні.

Симптоми цієї хвороби духу та совісті, отруєної пропагандою ненависті, шокують. Достатньо зауважити, що згідно з опитуваннями, опублікованими кілька днів тому, 86,6% громадян Росії підтримують військовий напад Російської Федерації на територію України, а ще 75,5% схвалюють ідею воєнного нападу на іншу європейську країну, називаючи на першому місці Польщу, потім, з різними відсотками – Болгарію, Чехію, Словаччину, Угорщину і так далі, щоб нарешті дійти до отих 75%, які підтримують можливість застосування ядерної зброї проти інших народів і країн.

Це войовничий вибір, за яким годі розпізнати націю, котра так хвалиться «великим» Федором Достоєвським і водночас забуває про твердження письменника, що «порятунок цілого світу не вартий навіть однієї сльози замученої дитини». Сьогодні на моїй батьківщині в Україні «течуть ріки крові і море сліз» – жінок і чоловіків, дітей і стариків. Скільки ще їх знадобиться, щоб настало покаяння та навернення заради зцілення?!

Отож: подолаймо історичну амнезію через свідомі зусилля, щоб отримати благодать катарсису, тобто навернення серця та очищення розуму, що допоможе нам наново досягнути справжню гідність і свободу дітей Божих.

Зберігати пам'ять живою означає також не забувати про страждання ближніх, а навпаки – бути здатним до довготривалої солідарності, а не минущої та миттєвої, тому що милосердна любов, якщо вона істинна, не відвертається надто легко від тих, хто страждає, а готова супроводжувати жертв насилля, щоб залікувати рани та допомогти їм повернутися до життя, – саме так, як це зробив милосердний самарянин (пор. Лк. 10, 30–37).

3. Активна солідарність на усіх рівнях

І тут ми підходимо до третього виміру, де Церква в Європі покликана відігравати каталізаторську та провідну роль, а саме – активна солідарність на всіх рівнях: духовному, соціальному, культурному, політичному, просто людському.

В таких днях, як сьогоднішні, поведінка радикалізується: проявляється огида ненависті, а з іншого боку – краса милосердної любові. Ми всі розуміємо, що настав час дій, а не слів. Слово Євангелія зараз втілюється у ділах милосердя, солідарності та близькості багатьох європейців, наших братів і сестер. Це зворушує нас до глибини душі, і я хотів би скористатися цією можливістю, щоб сказати всім вам, що підтримуєте нас, що молитесь за нас і допомагаєте нам пройти через це історичне випробування, наше сердечне «спасибі!».

Особливо Католицька Церква в Європі, у своїй солідарності з жертвами війни в Україні, демонструє своє світле материнське обличчя, яке не лише іноді затьмарюється скандалами та ранами, але й осяяне світлом любові, а точніше – світлом Воскреслого і відображає його у собі.

Проте, це світло сяє і в діях т. зв. секулярних європейських суспільств, засвідчуючи, що, незважаючи на кількісну статистику, європейська цивілізація зберігає свою християнську душу, яка надихає її та скеровує у суттєвих і остаточних виборах та рішеннях. І це зміцнює надію в усіх нас.

Я б навіть наважився сказати, що серед великих страждань українського народу народжується нова Європа, Європа цінностей, а не інтересів, Європа, для якої такі поняття, як справедливість, гідність, свобода та братерство – це не просто слова, позбавлені змісту, але це – ті основоположні принципи, на яких лише й можливо будувати безпечне майбутнє, гідне людини і людства завтрашнього дня, оту оновлену землю, про яку писав наш найбільший національний поет Тарас Шевченко:

*І на оновленій землі
Врага не буде, супостата,
А буде син, і буде мати,
І будуть люде на землі.*

МОЛИТВА ЗА МИР СВЯТОГО ІВАНА ПАВЛА II

А тепер я просто запрошую вас стати перед лицем Господом, щоб попросити у своєму серці прощення і благодаті навернення для нас самих і для гнобителів і звернутись молитвою святого Івана Павла II до нашого Небесного Отця:

«Отче, що любиш життя, у воскресінні Твого Сина Ісуса Ти оновив людство і все творіння та захотів принести їм свій мир як перший дар: споглянь милостиво на людство, розірване війною; збережи створіння на небі, на землі і морі, – діло Твоїх рук, яким загрожує знищення серед нечуваних страждань, і дай, щоб за заступництвом Пресвятої Марії тільки мир керував долею людей і народів.

Отче, даруй нашому світу дні Твого миру! Амінь».

† **Богдан Дзюрах, апостольський екзарх у Німеччині та країнах Скандинавії**

ДОВІДКА

Європейські соціальні дні – це зібрання католиків, відданих соціальному апостольству Церкви з усього континенту, що дає Церкві унікальну можливість поміркувати про свою місію в сучасному суспільстві та в сучасному суспільстві.

Єпископи, духовенство та миряни різного віку збираються з усієї Європи, щоб розглянути й обговорити основні питання, що хвилюють Церкву, оскільки вона думає, як найкраще задовольнити «радості та надії, страхи та прагнення» чоловіків і жінок доброї волі в сучасному світі.

Папа Франциск привніс свіжий і складний погляд на багато питань, що знаходяться в центрі пошуку ідентичності сучасної Європи, а також на питання, які ґрунтуються на політичних дебатах на всіх рівнях. Це стосується як усього європейського континенту, так і країн Європейського Союзу, і Європейського Союзу як такого, особливо після виборів у травні минулого року. Церкві надається величезна можливість зробити свій внесок у роздуми про профіль Європи в майбутнє.

Ми бачимо Соціальні дні як особливо важливий момент у цьому циклі роздумів. Ми хочемо пов'язати дискусію про Європу із соціальною доктриною Католицької Церкви.

Із оригіналом доповіді владика Богдана Дзюраха італійською мовою можна ознайомитися [ТУТ](#).

Пресслужба Апостольського екзархату у Німеччині та країнах Скандинавії

ДОБРИЙ ВЕЧІР, МИ З УКРАЇНИ. ГОЛОВНЕ ЗА ДЕНЬ

26.03.2022 р.

1. Міністри оборони і закордонних справ України Олексій Резніков і Дмитро Кулеба зустрілися у Варшаві з президентом США Джо Байденом, держсекретарем Ентоні Блінкеном і міністром оборони Ллойдом Остіном. «Байден говорив багато чого, але я можу поділитися двома речами», – повідомив після зустрічі Кулеба. «Те, що відбувається в Україні, змінить XXI століття. Це не війна Росії проти України, це війна тиранії проти демократичного світу. Ми спільними зусиллями досягнемо того, щоб ця зміна була на нашу користь. США непохитно будуть з Україною абсолютно в усьому, до нашої перемоги. Ніщо не змусить Штати відвернутися від України, або послабити підтримку».

▲ 26 березня президент США Джо Байден зустрівся у Варшаві з біженцями з України, сказав, що здивований «глибиною й силою людського духу українців». Після запитання журналістів назвав Путіна «м'ясником». Текст та світлина: Телеканал «Прямий»

2. Путін не може залишатися на посаді, а Росія ніколи не переможе Україну – заявив Джо Байден, виступаючи у Варшаві. «Диктатор, який намагається збудувати імперію, ніколи не зуміє знищити любов людей до свободи. Груба сила ніколи не зітре їхню волю до свободи. Україна ніколи не стане перемогою для Росії. Вільний народ відмовляється жити у безнадійному й темному світі. Попереду буде краще, світліше майбутнє, збудоване на правилах і демократії, майбутнє, сповнене надії й світла, гідності й порядності, свободи і можливості. Заради Бога, цей чоловік не може лишитися при владі», – сказав президент США.
3. Білоруський батальйон імені Кастуся Калиновського увійшов до складу Збройних Сил України. Його бійці урочисто склали присягу, пообіцявши зі зброєю в руках боротися за вільну Білорусь. Текст написали білоруські волонтери, які переконані, що він стане основою присяги для майбутньої справжньої білоруської армії.
4. Громади УПЦ московського патріархату переходять до Православної Церкви України. «Десятки громад, низка монастирів у різних областях України вже добровільно та усвідомлено виконали свій канонічний обов'язок і послідували Томосу про автокефалію, зробивши вибір на користь Церкви і України», – повідомив предстоятель ПЦУ митрополит Епіфаній, додавши, що «двері Православної Церкви України та наші серця відкриті для всіх!».

Володимир В'ятрович, з персональної сторінки у ФБ

РЕЛІГІЙНІ ПРЕДСТАВНИКИ МЮНХЕНА ОБ'ЄДНАЛИСЯ В ЕКУМЕНІЧНІЙ МОЛИТВІ В ЗНАК ПІДТРИМКИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ

27.03.2022 р.

У неділю, 27 березня 2022 року, на Марійській площі Мюнхена [Marienplatz], де знаходиться колона з фігурою Пресвятої Богородиці як Покровительки Баварії, відбулася екуменічна міжрелігійна молитва за мир в Україні.

Захід, що проходив під гаслом «Ми молимося за мир в Україні», був організований Релігійною радою Мюнхена, яка об'єднує усі найголовніші Церкви та релігійні організації Мюнхена [аналог Всеукраїнської ради Церков і релігійних організацій] у співпраці з міською владою Мюнхена.

Цією молитвою організатори і учасники бажали послати в Україну знак солідарності та близькості з страждаючими від російської військової агресії, а також підтримати новоприбулих біженців з України.

На площі під колоною Пресвятої Богородиці, Покровительки Баварії, зібралося понад 2,5 тисячі молільників. Окрім Міського декана Євангельської Церкви, яка цього року очолює Релігійну раду, в молитві взяли участь також єпископ-помічник дієцезії Мюнхен-Фрайзінг Руперт Граф Штольберг, представники ізраїльської, мусульманської, буддистської та інших релігійних спільнот Мюнхена.

Українські Церкви були представлені владикою Богданом Дзюрахом, апостольським екзархом для українців візантійського обряду в Німеччині та Скандинавії, а також архієпископом Даниїлом Зеленським, який прибув зі Сполучених Штатів Америки та є відповідальним рівно ж за громади ПЦУ в Західній Європі.

Обидва українські ієрархи звернулися зі словом до присутніх. Зокрема, владика Богдан зауважив:

«Сьогодні ми зібралися тут, у серці Мюнхена, під материнським поглядом Марії. Через її заступництво просимо Божої милості для мільйонів українців, які стали жертвами військової агресії такої лютої та руйнівної сили, якої в Європі не було з кінця Другої світової війни. Напад Росії на Україну – це не просто напад на суверенну країну, що саме по собі є кричущим до неба злочином, цим вторгненням був здійснений напад на мільйони простих людей, єдиною "провиною" яких було те, що вони шукали кращого та гідного майбутнього для себе та для своїх нащадків».

На переконання владики Богдана, «перед обличчям цієї трагедії європейського народу не можна залишатися байдужим чи навіть "нейтральним". Тому "сьогодні наші думки з усіма постраждалими від війни в Україні, яким ми хочемо показати нашу близькість, нашу любов і нашу людяність", – наголосив апостольський екзарх.

Він подякував присутнім і усім німцям за «незліченні докази близькості, співчуття та підтримки, які постійно зазнають наші люди в Україні та біженці, які прибувають сюди», а водночас закликав до подальшої підтримки і солідарності: **«Водночас, однак, ми бачимо, що рани, які війна вже завдала тілу й душі українського народу, настільки глибокі, а збитки настільки великі, що їх можна подолати лише спільними діями та довготривалими зусиллями.** Тому ми закликаємо вас усіх і просимо вас і надалі стояти поруч із нашим народом, супроводжувати та підтримувати його в його драматичному паломництві від рабства до свободи та гідності вашими молитвами та вашими добрими ділами», – закликав владику Богдан.

Як знак пошани та солідарності з українським народом представники Церков та релігійних організацій, які брали участь в молитві на Марійській площі, передали учасникам катедрального хору «Покров» білі троянди.

Пресслужба Апостольського екзархату у Німеччині та країнах Скандинавії

ПИСЬМЕНИЦЯ З НІМЕЧЧИНИ: НЕ ХОЧУ БУТИ ПРИЧЕТНОЮ ДО СПОНСОРОВАНОГО НАМИ РОСІЙСЬКОГО ГЕНОЦИДУ ПРОТИ УКРАЇНИ

▲ Світлина: Frank Röth

Ант'є Равік Штрубель, лавреатка Німецької книжкової премії 2021 року за роман «Блакитна жінка», у листі «Я відрікаюся» для *Frankfurter Allgemeine Zeitung* повідомила, що більше не вважатиме себе німкеню через ставлення влади Німеччини до російсько-української війни.

«Це прощальний лист, звернений до країни, в якій я живу. Я відрікаюся від цієї країни. Країни, влада якої відповідає аплодисментами

на крик про допомогу від людей, закинутих у м'ясорубку винищувальної війни. Вона встає і аплодує, а тим часом щодня, щогодини, щохвилини в дітей та літніх людей, хворих та біженців, студенток та студентів, лікарок та лікарів, в конвої з медикаментами та їжею влучають нові ракети, снаряди, гранати, бомби, профінансовані німецькими грошима. "Цинізм" – гостре слово. Але найточніше з можливих», – написала вона.

Ант'є Равік Штрубель повідомила, що більше не асоціюватиме себе з Німеччиною та її «безхребетною» політикою. Письменниця наголосила, що її обурює факт небажання німецької влади фінансово допомагати Україні, хоч Німеччина – заможна країна.

«Це багатство накопичене, серед іншого, і завдяки жадібному панібратству з тим бізнес-партнером, наміри якого (репресивні, тоталітарні) вже багато років тому можна було помітити, можна було почути з застережень наших східноєвропейських і балтійських сусідів. Я полишаю країну, уряд якої не наважується закрутити грошовий кран для воєнного злочинця. Я більше не хочу нести колективну провину. Я не хочу бути причетною до цього геноциду проти України. Я більше не хочу платити за російські бомби», – наголосила вона.

Равік розповіла, що зростала зі страхом перед атомною бомбою і все своє життя відчувала провину за жахіття Другої світової війни, розпочатої Німеччиною, тому не хоче до кінця життя відчувати провину ще й за фінансування російсько-української війни.

«Не для того я пережила розпад однієї соціалістичної диктатури, щоб тепер спостерігати, як новий натренований і навчений радянською розвідкою диктатор тероризує Європу. Я не розумію (і більше не хочу поділяти) нерішучості політиків цієї країни – цю нерішучість ми спостерігали іще до путінського вторгнення, і відтоді змінилося небагато. Не розумію (і більше не поділяю) цього зблідлого зволікання з рішеннями, які потрібно приймати терміново, швидше, ніж будь-які рішення за останні кілька десятиліть», – повідомила вона.

Равік написала, що впадає у відчай від виняткової уваги німецького уряду лише до економічних наслідків для країни, коли на рахунок – людські життя. Вона додала: «Я не вважаю, що це прийнятна ціна для нас. Війна уже зараз впливає на нас набагато сильніше, ніж тимчасова нестача імпортованої енергії».

Також Равік вважає, що навіть рішення про еміграцію не позбавило б її відповідальності за вчинки Німеччини, бо це її Батьківщина, отже, вона вже співучасниця всього, що коїться.

«Одного дня і мені доведеться понести відповідальність, коли мене запитують, як ми допустили війну в Європі в ХХІ столітті, чому ця війна була такою нищівною, чому коштувала стількох жертв. І чому, хоча ми знали, що відбувалося, хоча ми були краще, ніж за всю попередню історію, проінформовані про цю війну, ми лишали свій газовий кран відкритим для воєнного злочинця. Чому ми вище цінували власний добробут, ніж добробут тих, яким ми стоячи аплодуємо за сміливість, поки вони стоять під бомбами», – підсумувала листа письменниця.

Вона підписала його: «Равік, більше не німкеня».

Антъє Равік Штрубель – письменниця, перекладачка, літературна критикиня, живе в Потсдамі. Її роман «Блакитна жінка» визнаний найкращою німецькою книжкою 2021 року.

Як повідомлялося, німецький PEN-клуб висловив побоювання про «перемогу божевілья», якщо світ бойкотуватиме росіян та їхню культуру. У заяві також йшлося про те, що ворог [України та інших демократичних країн] – Путін, а не Пушкін, Толстой чи Ахматова.

Джерело: «Читомо»

▲ «Мама, якій вручають прапор з домовини сина. Вічна пам'ять Герою! Сили мамі пережити цей біль...»
Джерело: сторінка отця Степана у ФБ

35-й ДЕНЬ ВІЙНИ, ЗВЕРНЕННЯ ГЛАВИ УГКЦ

30.03.2022 р.

Слава Ісусу Христу! Дорогі у Христі брати і сестри! Сьогодні 30 березня 2022 року і Україна переживає уже 35-й день цієї жахливої вітчизняної війни. Ми щораз то більше починаємо відчувати наслідки цієї війни, яка собою несе масові вбивства. Ми бачимо, як ворог нещадно нищить наші міста і села, розстрілює мирних жителів, не рахується ані з духовною, ані з культурною спадщиною українського народу.

Ми тільки тепер починаємо бачити подальші наслідки цієї війни. Війна завжди з собою

20.04.2022 р. Володя, 10 років, дивиться на тіло своєї матері Марини, що лежить у домовині, його батько Іван Драгун молиться під час її похорону в Бучі, передмісті Києва. Сім'я більше місяця ховалася в підвалі через російську окупацію. Світлина: Еміліо Моренатті /AP/

несе розруху. Цілі міста і села перетворилися на міста-привидів. Де колись було квітуче духовне інтелектуальне громадське життя, сьогодні стоять згарища і гуляє вітер. Війна завжди несе голод, зубожіння народу. Усі ці наслідки ми з вами повинні бути готові ще в той чи інший спосіб подолати.

Ми вже бачимо, що мільйони людей покинули свої домівки. Сьогодні говорять про чотири мільйони біженців, які виїхали за межі України. Близько шести мільйонів людей залишили свої міста і села і половина з них – діти. Україна втратила 50 відсотків своєї економіки. Це означає, що найближчий місяць буде, можливо, одним з найважчих.

Але Україна стоїть. Україна бореться. Україна перемагає і дивує світ. Усі шукають причини, чому так, звідки та сила в українців, задля чого вони так мужньо віддають своє життя. І ми сьогодні можемо про це сказати – Україна відстоює правду. Бореться за істину, бореться за те, що людське життя має свою гідність, є безцінним і просто так його нищити або робити інструментом, заручником у політиці тих чи інших політичних злочинців є неприпустимо.

Ця війна щораз то більше пригадує нам правило невидимої брані, духовної боротьби, які кожен християнин веде з дияволом зі злом і його слугами.

Я сьогодні хочу пригадати ще одне правило цієї духовної боротьби – зло завжди ховається в темряві. Якщо диявола, злі вчинки витягнути на світло, якщо їх розвінчати, то диявол одразу втрачає силу. Світло Божої істини його обезсилює і обеззброює. Тому коли ховаємо чи приховуємо свої гріхи, свої вади, то вони стають сильнішими, домінують над нами. Але коли ми їх витягаємо на світло, йдемо до сповіді, самим собі про них говоримо і відкриваємо своє серце духовному отцеві, то наче витягаємо на світло диявола і забираємо в нього силу.

Роздумуючи над правилами духовної боротьби, над необхідністю розвінчати, викрити зло, я сьогодні хочу особливо подякувати працівникам засобів масової інформації, усім журналістам, які ціною власного життя говорять правду про біль і страждання України.

Ми знаємо, що в росії деякі слова сьогодні є забороненими, наприклад, *війна*. Дякую усім тим, які мають відвагу говорити правду, не просто чують правду про Україну, але несуть її у світ. Таким чином демаскують, витягають на світло диявола, обеззброюють його. І це дає нам силу перемагати.

У нашому духовному житті ми знаємо, що існують так звані чужі гріхи. Тобто гріхи, які вчинила інша людина, але я можу стати співвідповідальним за гріхи іншого. Одним із таких гріхів є гріх мовчати. Гріх іншого похвалити. Сьогодні хочу всіх вас закликати не бути причетними до чужих гріхів, не ставати співучасниками злочинів, які діються в Україні, вашою власною мовчанкою чи страхом сказати правду. Витягнімо диявола на світло, і ми перемажемо. Бо ми відчуваємо що Боже світло освітлює серця Українців, а правда, за яку ми живемо і вмираємо, є змістом нашої сили, стійкості і буде ключем перемоги України.

Боже, благослови українське військо! Боже, благослови Україну, благослови український народ!

Джерело: сайт Патріаршої катехитичної комісії УГКЦ

ПЕТРО ПОРОШЕНКО: ЯК ЩЕ ЗАХІД МОЖЕ ДОПОМОГТИ УКРАЇНІ

31.03.2022 р.

Після місяця кровопролиття, нещадних бомбардувань та загибелі мирних жителів план блицкригу Путіна з тріском провалився. Триумфальної ходи російської армії Києвом не було. Захід не виглядав безпорадно та слабо. Україна не капітулювала.

Спійманий у свою ж пастку, зазнавши важких втрат як кров'ю, так і грошима (завдяки західним санкціям), Путін переключився на план Б: зрівняти із землею наші міста та вбити, заморити голодом чи зламати наш народ.

Немає сумнівів у тому, що неспровоковане та заздалегідь заплановане вторгнення Росії в Україну задаватиме тон геополітиці на наступні півстоліття або навіть більше. Це виходить далеко за межі України та навіть Європи. Весь світ від Вашингтона до Пекіна спостерігає за цим.

Як президент України під час першого російського вторгнення у 2014–2019 роках, я знаю: якщо Путіну зійде з рук те, що він робить у моїй країні, він не зупиниться на цьому. Як і інші авторитарні режими по всьому світу наважаться зробити те саме в інших місцях.

У *Financial Times* виклав свої думки, як ще Захід може допомогти Україні:

- Ухваліть Закон про ленд-ліз, аналогічний до Закону США про ленд-ліз зразка 1941 року;
- Майбутнє миру, стабільності та безпеки в Європі залежить від ефективного контролю нашої країни над своїм небом. Постачання систем протиповітряної оборони (земля-повітря), на кшталт системи протиповітряної оборони С-300, ще більше допоможе Україні позбавити Росію одноосібної переваги у повітрі.
- Західні санкції щодня стримують можливості Росії поставити нас на коліна. Але є можливість зробити ці санкції ще більш дієвими. Це означає тотальне торгове ембарго, у тому числі заборону купівлі ЄС російських енергоресурсів (нафта, газ). Кожна копійка, якої Захід позбавляє Путіна, це копійка, яка не піде на військову машину Москви;
- Путін хоче, щоб ми зневірилися під його бомбами, серед руїн нашої країни. Наші воїни повинні знати, що на спустошених містах ми побудуємо сильнішу, навіть більш процвітаючу Україну, ніж та, яку він намагався у нас відібрати. Наші західні партнери повинні подати сигнал, що вони вже планують на післязавтра – що вони допоможуть нам відновити нашу країну без зволікань. Ми пропонуємо тристоронній план Байдена-Мішеля-Джонсона щодо України, підтриманий США, ЄС та Великою Британією, але також відкритий для інших країн, насамперед членів «сімки»;
- Ми знаємо, що шлях до вступу України до ЄС буде довгим та важким. Але той факт, що наша заявка буквально скріплена українською кров'ю, має бути найсильнішою ознакою того, що ми справді є невід'ємною частиною Об'єднаної Європи. Ми знаємо, що переговори вимагатимуть часу. Ми знаємо, що на шляху до справжнього членства немає скороченої дороги. Але за наявності політичної волі в ЄС ніщо не повинно завадити надати нам статус кандидата на членство вже до кінця 2022 року.

Джерело: сайт «Європейської солідарності»

ВИГРАНО ПЕРШУ ВЕЛИКУ БИТВУ ЦІЄЇ ВІЙНИ – БИТВУ ЗА КИЇВ

01.04.2022 р.

Генерал ЗСУ Дмитро Марченко:

Якби ми її програли, Україна була б роздerta на кілька шматків. Військові на сході були б відрізані від постачання, оточені і, з великою імовірністю, розгромлені. До 300 вбитих цивільних в Ірпіні додалося б 30 тисяч закатованих у Києві.

Ключовим у цій битві стало утримання Васильківського леґіону. Кілька разів українські воїни знищували там російський десант. «Елітні» обізяни були знищені і не змогли захопити злітну смугу для своїх транспортних літаків з підкріпленнями. Чехословаччина-68 у путіна не вийшла.

Другим важливим чинником була зупинка російського наступу на південь від Житомирської траси в сторону Фастова і Василькова. Кажуть, непогано відпрацювали на стримування окупантів давньоруські Змієві Вали. А ЗСУ насипали зверху артою і ванькам стало різко не альо.

«Розгромлена та спалена російська колона під Бучею.

Ще трохи і були б в Києві...» Текст та світлина – Денис Казанський

Третім і контрольним в голову стало звільнення Макарова і ускладнення постачання відрізаного південного угруповання.

За нас дуже круто зіграла рідна земля. Річка Ірпінь і її заболочені береги не пустили окупантів до Києва і дали час зібрати сили.

А ще за нас був весь Київ. Я не знаю, чи є ще в сучасній історії такі приклади масової добровільної мобілізації в ТРО і ЗСУ, як було у нас.

ЯКІ УРОКИ БИТВИ ЗА КИЇВ?

1. Ми були не готові. Знищені Буча і Ірпінь – плата за нашу неготовність.
2. Вже зараз треба врахувати помилки і підготувати зручні рубежі для оборони подалі від Києва і стратегічної Житомирської траси.
3. Озброєння ТРО – найкраще рішення для захисту Києва, яке тільки могло бути. Обов'язково треба це розвинути і зробити фішкою нашої оборонної стратегії.
4. Битва за Київ дуже наглядно показала значення розвинутої системи ППО. ППО має стати пріоритетом розвитку ЗСУ №1.
5. Критично не вистачає авіації і бойових гелікоптерів. Дуже велика зона для покращення обороноздатності.
6. Сучасні протитанкові комплекси від союзників і українські аналоги помножили на нуль російську стратегію наступу колонами броньованих машин. Тепер це тупо колони смертників.
7. Все те, що писали в літературі Другої світової про українського солдата – правда. Хитрий, вмілий, впертий, незламний. На ньому трималася вся армія Совецького союзу. Його хребтом витягнута битва з Гітлером. **Тепер український солдат – як чистий спирт, не розбавлений московитами і бурятами, робить ЗСУ непереможними.**

Це перша велика перемога цієї війни. І вона не остання. (а.ф.)

Джерело: сторінка у ФБ Романа Кіндратюка

ЧОТИРИ ТРИЛЬЙОНИ ДОЛАРІВ

01.04.2022 р.

Чотири трильйони доларів влив світ (переважно, його цивілізована частина) в економіку Мордору за час президентства Путіна. На ці кошти нормальна країна побудувала б рай на землі. І саме на них московити знищують Україну й погрожують перетворити на ядерний попіл увесь світ.

Ситуація з фінансуванням цього монстра поволі почала мінятися (ціною крові десятків тисяч і страждань мільйонів українців). І якщо заглянути в перспективу, головним питанням стає, чи не повернеться все «на кругі своя» після війни. Іншими словами, що переможе в цивілізованому світі – страх чи жадібність?

Завдання нашої дипломатії після війни – щоб вони не забули свій нинішній страх. І щоб обмеження на купівлю російських ресурсів та на продаж оркам найважливіших плодів західної цивілізації (котре лише набирає обертів) не було зняте доти, доки остання імперія не роззброїться й не розпадеться на кілька невеликих шматків.

Karl Volokh, з персональної сторінки у ФБ

ПРО РАШИЗМ

02.04.2022 р.

Розстріли мирних людей, могили на сотні тіл. Зв'язані руки убитих чоловіків, згвалтування жінок, яких після знущань і вбивства хотіли спалити.

Вогонь по житловій забудові. Стирання з лиця Землі міст. Безмісцевне, безпричинне, неспровоковане насильство.

Оболванювання свого населення до стану сліпої агресивності і відчуття месіанської «величі», яке втілюється у криваву помсту тим, хто сміє жити краще. Розігнана до масової істерії пропаганда.

Це все – ознаки рашизму як тоталітарної системи. Яка вже зайняла місце на стіні ганьби людства – поруч з фашизмом, нацизмом, більшовизмом і сталінізмом.

У вже недалекому майбутньому цю систему будуть вивчати як ще один приклад збочення з дороги людства. Застерігатимуть від повторення помилок, які породили рашизм – як колись фашизм і нацизм.

Але рашизм спершу треба перемогти – в солідарності з вільним світом, як перемогли фашизм із нацизмом. І засудити корені цього зла – людиноненависну ментальність орди, отруйний популізм більшовизму і цинічну жорстокість сталінізму.

Ростислав Павленко, з персональної сторінки у ФБ

Бородянка, 06.04.2022 р.

Джерело: сторінка у ФБ Сергія Тахмазова

ЧОТИРИ ХОРИ НА ОДНІЙ СЦЕНІ: У МЮНХЕНІ ВІДБУВСЯ КОНЦЕРТ НА ПІДТРИМКУ УКРАЇНЦІВ

02.04.2022 р.

02 квітня 2022 року у Мюнхені у цілковито заповненому катедральному храмі Мюнхена звучала духовна музика у виконанні чотирьох хорів, – як знак солідарності з українським народом, як молитва, скерована до Господа за мир в Україні.

Участь у цьому благодійному молитовному вечорі взяли такі хори: Чоловічий і юнацький та дитячий хор з Тьольцу [Männerchor und Tölzer Knabenchor], Катедральний хор мюнхенської катедрі [Domchor München, Junge Domkantorei München], Хор Баварського радіо [Chor des Bayerischen Rundfunks], а також катедральний хор храму Покрова Пресвятої Богородиці м. Мюнхена «Покров» під керівництвом п. Василя Закопця.

Присутній кардинал Райнгард Маркс у своєму слові запевнив про близькість до українського народу та закликав присутніх до щедрих пожертв для всіх людей, а особливо – для дітей, які страждають від війни. Він наголосив, що злочинній війні Російської Федерації проти України мусить бути покладено край, зброя мусить затихнути, щоб таким чином відкрився шлях до перемовин і відновлення миру в Україні і в Європі.

Зі свого боку, апостольський екзарх для українців візантійського обряду в Німеччині та Скандинавії **владика Богдан Дзюрах** в своєму виступі зазначив,

що «усі руйнівні сили зла скерувалися проти українського народу, так що Україна переживає свою Страсну П'ятницю, яка триває вже майже сорок днів». Проте, наголосив проповідник, «посеред цих випробувань ми скеруємо свій погляд до Христа Воскреслого, від Нього єдиного очікуючи визволення, милосердя і надії».

На думку владика Богдана, «це послання надії сьогодні скеровується з духовного серця Мюнхена до сердець мільйонів українців, – жертв безжалісної війни, яка триває на матірних землях». Апостольський екзарх подякував присутнім, організаторам та учасникам цього духовного дійства за солідарність, підтримку і близькість з нашим народом.

Наприкінці свого виступу владика Богдан висловив побажання: «Нехай ця молитва принесе розраду і утіху у серця усіх, хто страждає від жахів війни в Україні! Нехай ця молитва зворушить серця злочинців і спонукає їх до навернення і каяття! Нехай ця молитва укріпить серця нас усіх у любові і в подальшій солідарності із стражденими! Нехай цю нашу молитву вислухає Господь Ісус Воскреслий з мертвих і дарує нашому народові і нам усім Свій мир!».

Пожертви, зібрані під час цього благодійного концерту, будуть скеровані на поміч дітям, постраждалим від війни в Україні, а координацією помочі займається Благодійний Фонд «Зіркові години» [«Sternstunden» – <https://www.sternstunden.de>].

Зауважимо, що аналогічний благодійний концерт 26 березня 2022 року відбувся у Мюнхені за участю катедрального хору «Покров» в університетському храмі св. Людвіка.

Пресслужба Апостольського екзархату у Німеччині та країнах Скандинавії

XI

ВІДСТУП РОСІЯН З КИЇВСЬКОЇ ОБЛАСТІ

02.04.2022 р.

Цей відступ з Київської області треба дуже сильно фільмувати та максимально перекладати. Бо те, що відбувалося там, не має ані найменшого військового пояснення.

Навіть знищення Маріуполя має збочену, психопатичну, але логіку: пробиття коридору на Крим, вихід на адміністративні кордони, небажання нести втрати під час боїв в місті. Київщина не пояснюється нічим, крім абсолютно нелюдського складу розуму. Все те, що відбувалося тут, не мало військового сенсу. Навпаки, з цієї точки зору воно було шкідливе.

Місяць грабунків, вбивств і згвалтувань там, де завдання стояло завоювати прихильність місцевих. Розстріли заради забави. Морення голодом. Вбивство домашніх та свійських тварин. Нищення музеїв. Прицільне полювання на вчителів. Мародерство навіть якихось дешевих дрібничок. Такого досвідчені люди не бачили навіть у близькосхідних конфліктах, найближчий аналог – Руанда.

Раніше я хотів побачити вогонь над Кремлем. Тепер я думаю про їхні *деревні*. Ці нелюди не з Москви йшли, а з *глибинки*, з селищ з невимовними назвами. Це були навіть не якісь ідейні *ватники*, а звичайні Вані та Ахмети, часто призовники. Це була не каральна акція, а просто прояв їхнього бачення світу.

Такі вони. От він – їхній простий хлоп від землі та сохи. І він схожий на людину ще менше за Путіна.

Віктор Трегубов, з ФБ

▲ Історія 53-річної Ірини Фількіної набула розголосу після того, як її майстриня манікюру впізнала жертву бучанської бійни за особливим фарбуванням нігтів: чотири червоних нігті і чорне серце на безіменному пальці. Це тільки одна із сотень трагедій серед жахливих сцен смерті та руйнувань у місті Буча під Києвом. Анастасія Субачова, візажистка із Гостомеля поблизу Бучі, упізнала ідеально доглянуту руку, яку вона неодноразово бачила, тримаючи пензлик для губної помади чи наносячи тіні під час уроків макіяжу. Справді, Фількіна була однією із учасниць курсу, який вела Субачова. Останнє заняття відбулося 23 лютого, саме перед початком російського вторгнення. «Коли я побачила фотографію, я фізично відчула, що моє серце розривається», – розповіла візажистка *The New York Times*. Світлина: Зохра Бенсемра (Reuters)

XI

ПЛАН РФ ЩОДО ЛІКВІДАЦІЇ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ ТА УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ

04.04.2022 р.

У державному російському ЗМІ з'явився матеріал із докладним описом плану РФ щодо ліквідації українського народу та Української держави. Влада Росії відкрито почала пропагувати мету ліквідації українського народу та української державності.

На російському державному сайті «Ріа Новості» вийшла стаття «Що Росія має зробити з Україною», в якій автор доводить необхідність реалізації Кремлем на

▲ Світлину агентства *ZUMA Press* з Бучі колумніст *The New York Times* Девід Х'юм Кеннерлі вважає найсильнішою з усього побаченого ним на цю тему. «Це знімок чоловіка з відкритими очима – одна з найпереконливіших і найтривожніших світлин з Бучі. Це дуже особистий та загадковий образ смерті, і я ніколи не зустрічав нічого подібного. Що бачив цей чоловік у момент своєї смерті? Що б це не було, в очах залишилася його рішучість», – пише Кеннерлі. Джерело: сайт Збройних сил України

чинили там військових злочинів... Так от подивіться, вони на державних сайтах оприлюднюють заклики до геноциду українців!» – зазначає Казанський.

За словами журналіста, тональність російських державних ЗМІ дає підстави стверджувати: масові вбивства цивільного населення в Бучі є частиною спланованої операції російської влади.

«Це не ексцес виконавця, не самовільні звірства неотесаної солдатні, а частина продуманої російської державної політики. Це означає, що побачене у передмісті Києва лише початок. На окупованих територіях готується масштабніший геноцид українців, де рахунок жертв уже піде не на сотні, а на десятки тисяч.

Єдиний спосіб якось цьому запобігти – говорити зараз на весь світ про те, що відбувається і відбуватиметься. І не треба нічого вигадувати. Ми просто маємо демонструвати публікації у державних ЗМІ РФ, які абсолютно не приховують своїх намірів. Готується масштабний геноцид українського народу. Про це має знати вся планета», – зазначає Казанський.

Джерело: shparupa.pp.ua

XI

ПУТІН – ВОЄННИЙ ЗЛОЧИНЕЦЬ

04.04.2022 р.

Президент Байден: «...Ви, можливо, пам'ятаєте, мене критикували за те, що я назвав Путіна воєнним злочинцем. Так от, правда має значення, – ви бачили, що сталося в Бучі. Це свідчення того, що він – воєнний злочинець.

Ми повинні збирати інформацію, ми повинні продовжувати надавати Україні зброю, необхідну для продовження боротьби, і ми повинні отримати всі деталі, щоб це стало дійсним – провести судовий процес за воєнні злочини. Цей чоловік жорсткий. А те, що відбувається в Бучі, кричущі звірства, і це всі бачили».

Джерело: сайт посольства США в Україні

ОТЕЦЬ ПАВЛО ДРОЗДЯК: «ВІРЮ, ЩО ПРОЙШОВШИ ЦЕЙ ХРЕСНИЙ ШЛЯХ, МИ ОСЯГНЕМО ВОСКРЕСІННЯ»

05.04.2022 р.

Багато-хто у контексті того, що відбувається, говорить: «Де є Бог?», «Чому він цього не зупинить?», «Чому не поставить крапку цьому?». Це складне питання і дати відповідь на нього одразу буде неправильно, бо цієї відповіді немає.

Тому так важливо зараз бути з тими хто страждає, бути поруч з тими родинами, які втратили своїх рідних, близьких, знайомих. Варто бути поруч з тими, хто опинився у справді безвихідній ситуації із однією валізою у якій вмістилося все життя.

У одному із своїх послань євангелист Іван Богослов говорив: «Ти скажи мені у що ти віруєш, а я тобі віру покажу своїми ділами». Зараз настав цей знаменний час: показати нашу віру ділами. Тому хочемо бути поруч зі всіма, хто страждає. Просимо ці тисячі невинно убієнних жертв, щоби вони благали за нашу Україну і долучилися до цього Небесного війська.

Бог, Який є добрий і милосердний, Який є поруч, не може йти всупереч безглузким вчинкам людини проти життя. Він є сьогодні з тими, хто страждає. Бог був в Бучі, є в Маріуполі, Чернігові, у Києві. Він є з тими, хто страждає. Тому я вірю, що пройшовши цей хресний шлях, ми осягнемо Воскресіння. Тому що і Христос, будучи людиною, також помер.

Ми чули ці слова Христа на хресті, коли Він молився: «Боже мій, Боже, чому Ти мене покинув?». А Бог не покидає людину, Він є завжди з нею. Я вірю, що Христос воскрес. І маю міцну віру, що воскресне і наша Україна: силою, молитвою, працею, завзяттям мільйонів і мільярдів людей по всьому світу.

Джерело: «Духовна велич Львова»

◀ Уляна Креховець, «Великодні вітання з України»

РОСІЙСЬКЕ ПИТАННЯ

- Це не Путін поневолив росіян – це росіяни йому добровільно здалися.
- Теперішня війна, здається, привідкрила їм очі. Але не всім і не зовсім. Ми вже не знайдемо тих, хто закликав «зрозуміти Путіна». Зате з'явився новий клич: «Зрозуміти Росію».
- Якщо ті, хто зараз закликає зрозуміти Росію, дійсно хоче її зрозуміти, вони не повинні задовольнятися поверховим поглядом, а мусять дивитися у корінь російської проблеми. Тобто дивитися на неї глобально та історично й пропонувати стратегічні, а не тактичні розв'язки. Інакше вони нададуть Росії медвежу послугу. А разом з тим створять нові загрози для її сусідів, для Європи і для всього світу.
- Думаю, що російське питання треба вирішувати як дзеркальне відображення планів Путіна щодо України. Він твердить, що Україну треба денацифікувати – що ж, нам доведеться росію дерусифікувати, тобто змусити її відмовитися від амбіцій стати «Великою Руссю», а стати нормальною росією.
- Він домагається демілітаризації України – і саме це треба буде зробити з росією, зокрема ввести міжнародний контроль над її «червоною кнопкою».
- путін вимагає, що Україна має стати нейтральною державою – а насправді нейтральною державою має стати росія. Він хоче, щоб Україна стала федеративною – що ж, треба зробити так, щоб росія дійсно стала федеративною не на папері, а на ділі.

Тези з колонки історика Ярослава Грицака на [«Збруч»](#). Джерело: сайт УКУ

Під час похорону на Майдані Незалежності в Києві люди вшановують пам'ять українського військовослужбовця Володимира Карася, який 03.03.2022 р. загинув у боях з російськими окупантами у Мотижині Київської області. Світлина: Єфрем Лукацький /AP/

ПАПА РИМСЬКИЙ ПРО МАСОВІ ВБИВСТВА ЦИВІЛЬНИХ В УКРАЇНІ: «НЕВИННА КРОВ ВЗИВАЄ ДО НЕБА»

06.04.2022 р.

Діти з України та прапор із багатостраждальної Бучі нагадали паломникам з різних частин світу про жахіття війни. Папа Франциск на загальній аудієнції закликав молитися за невинно вбитих і за припинення війни в Україні.

«Свіжі новини про війну в Україні, замість того щоб приносити полегшення та надію, засвідчують натомість нові звірства, як-от різанину в Бучі. Дедалі жахливіші жести жорстокості, скоєні також проти цивільного населення, безборонних жінок і дітей.

Це жертви, невинна кров яких взиває до неба та благає: «Нехай буде покладено край цій війні! Змусьте зброю замовкнути! Нехай більше не сіються смерті та руйнування!» Помолімося разом за це», – сказав Папа Франциск наприкінці загальної аудієнції в середу, 06 квітня 2022 року, після чого в залі запанувала молитовна тиша.

«Вчора, – сказав далі Святіший Отець, – мені саме з Бучі привезли цей прапор». **Папа встав і розгорнув прапор, а тоді сказав:** «Цей прапор прибув з війни, саме з цього багатостраждального міста Бучі. І тут є також кілька українських дітей, які тепер тут разом з нами. Привітаймо їх та молімося разом за них».

Під щирі оплески паломників на сцену вийшла група дітей, які стали поруч зі Святішим Отцем, який поцілував прапор, а тоді сказав: «Ці діти мусіли втікати і прибути до чужої землі: це один із плодів війни. Не забуваймо про них, не забуваймо про український народ».

Джерело: Новини Ватикану

▲ Ілюстрація: Inna Rogatchi

БЛАГОВІЩЕННЯ ПРИНЕСЛО ДОБРІ ВІСТІ

07.04.2022 р.

1. Сенат США ухвалив закон про ленд-ліз для України. Таке рішення приймається вперше з часів Другої світової війни. Україна отримуватиме фактично безкоштовно і за спрощеною процедурою зброю та військову техніку. Причому закон діятиме доки «не припиниться конфлікт, що почався з анексії Росією Кримського регіону України в 2014 році».
2. Європарламент ухвалив резолюцію з вимогою повного ембарго на російський імпорт нафти, вугілля, ядерного палива та газу, а також притягнення до відповідальності росіян, винних у воєнних злочинах в Україні. Євродепутати також закликали лідерів ЄС виключити Росію з G20 та інших багатосторонніх організацій – Інтерполу, СОТ, ЮНЕСКО тощо.
3. Україна веде переговори про передачу заморожених золотовалютних резервів Росії до фонду відбудови нашої країни після війни, повідомив радник президента України з економічних питань Олег Устенко. «Ці кошти назавжди втрачені Росією», – зазначив він. 325 мільярдів або більше половини всіх золотовалютних резервів Росії, заморожено в США і ЄС.
4. В Мукачеві демонтували пам'ятник Пушкіну та меморіальну дошку на честь Пушкіна на одній зі шкіл міста. Відповідне рішення ухвалила міська влада «з метою дерусифікації через військову агресію РФ проти України».

▲
Павло Казарін, Буча, 06.04.2022 р.

Слава Україні!

Володимир В'ятрович, з ФБ

БЛАЖЕННІШИЙ СВЯТОСЛАВ У БУЧІ ПОМОЛИВСЯ ЗА НЕВИННО ВБИТИХ УКРАЇНЦІВ

07.04.2022 р.

У четвер, 7 квітня, Блаженніший Святослав, Отець і Глава УГКЦ, відвідав звільнені з-під російської окупації Ірпінь, Бучу і Гостомель. В Ірпені Предстоятель відвідав храм Різдва Пресвятої Богородиці УГКЦ, а в Бучі над однією з братських могил помолився Панахиду за невинно вбитих окупантами українців.

«Дуже важко говорити. Їхня кров кличе звідси, із цієї землі, до неба. І християнське серце, добре вухо має почути крик тієї крові. За що? Вони – молоді люди, це видно, яким забрали життя. Ми приїхали сюди, щоб молитися за їхній вічний упокій», – сказав Блаженніший Святослав після Панахиди в Бучі, додавши, що важливо, аби цей біль відчула не лише Україна, а й увесь світ.

Блаженніший Святослав підкреслив, що молитися і про справедливість, бо, «якщо цей гріх не засудити, якщо цей злочин не викрити, він може повторитись». «Кожен з нас міг бути в цій братській могилі», – ствердив він.

«Нехай Господь Бог упокоїть душі невинно убієнних слуг своїх, нехай збереже життя, захоронить Україну від тих злочинців, які прийшли вбивати, грабувати і руйнувати. Вічна пам'ять невинно убієнним!» – додав Предстоятель.

В Ірпені Блаженніший Святослав відвідав греко-католицький храм Різдва Пресвятої Богородиці, який було пошкоджено російськими військами. Біля храму Глава Церкви помолився молитву до Богородиці «Під Твою милість».

Як відомо, після звільнення з-під російської окупації, у багатьох містах довкола Києва, зокрема в Ірпені, Бучі, Гостомелі, Мотижині, Бородянці, було виявлено сотні тіл закатованих цивільних та десятки братських могил. В одній лише Бучі, як повідомив мер міста Анатолій Федорук, у братських могилах поховали майже 300 людей, а десятки трупів лежали на зруйнованих вулицях міста, деякі із них із зав'язаними руками.

Департамент інформації УГКЦ

САНДРА З НОРВЕГІЇ ВОЮЄ ПЛІЧ-О-ПЛІЧ З УКРАЇНЦЯМИ

08.04.2022 р.

Ця молода жінка – військовослужбовець Інтернаціонального легіону оборони України. Сандра приїхала з Норвегії, аби разом з українцями дати відсіч російським окупантам. Ось її розповідь про те, чому вона зараз в Україні і як це – воювати пліч-о-пліч з українцями та воїнами з усього світу.

— Я зрозуміла, що це мій моральний обов'язок – допомогти українцям захистити свою землю. Колись і в мою країну приходили окупанти. І тоді багато людей з різних держав допомагали нам. Тепер такої допомоги потребує Україна. Саме тому я тут. Я прийняла рішення приєднатися до легіону. Я по-

бачила, як українці самовіддано б'ються з агресором. Це мотивувало мене та багатьох інших воїнів. Якщо ми не зупинимо разом російських окупантів тут, вони підуть далі і нам все одно доведеться боротися за нашу свободу.

— Після прибуття до легіону я отримала все необхідне екіпірування, пройшла підготовку і невдовзі разом зі своїм підрозділом опинилася на передовій під Києвом. Я – бойовий медик. З перших днів боїв у мене було чимало роботи. По нам була ворожа артилерія. Ми мали поранених і я надавала їм всю необхідну допомогу. Також як і всі бійці, я мала багато іншої бойової роботи. Після того, як ми успішно виконали завдання на Київщині, наш підрозділ був передислокований на південь країни.

— Це велика честь – воювати пліч-о-пліч з українцями. Вони сильні і сміливі воїни з добрими серцями. 08 Березня я отримала багато шоколаду, цукерок, почувала чимало вітань. Українські військові дуже цінують мою допомогу, допомогу людей з інших країн. Також я зустрічала багато мирних цивільних українців. І всі вони часто пригощали мене солодощами, завжди дякували мені за мою службу. Українці – надзвичайно щирі люди.

Військовослужбовці легіону проявили себе, як професійні і хоробрі воїни. Вони успішно виконують бойові завдання, – зазначила зазначила Ганна Маляр, заступник міністра оборони України. — Ми вдячні урядам усіх країн, які підтримують нашу боротьбу за свободу. І вдячні громадянам десятків країн, які приєднуються до Збройних Сил України, щоб разом з нами боронити країну від російського фашизму.

Владислав Назаркевич, кореспондент АрміяInform

ОТЕЦЬ РОМАН ГРИДКОВЕЦЬ ПРО СВОЄ СЛУЖІННЯ В УКРИТТЯХ ЧЕРНІГОВА

09.04.2022 р.

Місія Церкви і кожного християнина незмінна – свідчити Христову любов. Тому взяти в руки зброю і захищати Україну – це вчинок любові. У цьому переконаний священник УГКЦ в Чернігові о. Роман Гридковець. Про своє служіння в підвалах Чернігова, місцевих людей, гуманітарну ситуацію, інфраструктурний колапс міста через війну та місію Церкви священник розповів у інтерв'ю для Vatican News.

ПІДВАЛ – ПЕРША ПАРАФІЯ МОЛОДОГО СВЯЩЕННИКА, У ЯКІЙ ВІН Є ПОРУЧ З ЛЮДЬМИ

Підтримувати людей в бомбосховищах своєю присутністю, запрошувати до спільної молитви, розповідати історії дітям, слухати й розраджувати тих, чие серце переповнене гіркотою від пережитого болю – саме в цьому вбачав свою місію молодий греко-католицький священник Роман Гридковець, для якого укриття стали його першою «парафією».

В інтерв'ю він розповів про початок свого служіння в Чернігові, куди його скерували для того, щоб заснувати нову греко-католицьку громаду. «Першої ночі, перебуваючи в підвалі з людьми, – пригадує отець Роман, – я не дуже розумів, як конкретно можу їм допомогти, але потім, коли познайомився з людьми, то почав пропонувати їм помолитися разом».

«Я приїхав будувати церкву, шукати землю і будувати парафію. Парафіян не мав, тому почав ходити по підвалах, де переховувалися люди. Був у підряснику, мав зі собою Святе Письмо, щоб могли духовно послужити», – розповідає священник.

МІСЦЕВА ТРАДИЦІЯ – ІСТОРІЯ ВІД СВЯЩЕННИКА ПЕРЕД СНОМ

«Зараз людей майже вже нема в підвалах. Тут залишаються лише ті, кому розбомбили дім. Проте ввечері люди сходяться до укриття, щоб послухати перед сном історію від молодого священника. Це вже місцева традиція, а після цього йдуть додому спати», – каже молодий душпастир.

ГУМАНІТАРНА ДОПОМОГА ТА ІНФРАСТРУКТУРНИЙ КОЛАПС

За словами о. Романа, гуманітарна допомога в місто приходить, тому їсти є що. «Хоча був період, коли важко було знайти хліб, – каже він. – Людей від голоду рятували запаси, якими ділилися між собою. Проте в місті виникла проблема з інфраструктурою: довший час не було води, світла, газу, зникло тепло».

МОЛИТИСЯ НЕ ПРО ПОМСТУ, А ЗА ЗВІЛЬНЕННЯ ВІД ЗЛА

Так вчить священник молитися людей, яких охопив гнів і ненависть через жорстокість, насильство і несправедливість війни.

«Люди починають з ненавистю ставитися до своєї родини, яка підтримує росію. Їм важливо виговоритися, а потім як священник намагаюся їх гнів скерувати в таке русло, щоб остаточно від нього звільнитися. Тому ми молимося не про помсту, а за звільнення від зла», – каже о. Роман.

Важливим аспектом свого служіння о. Роман Гридковець, який недавно отримав ієрейські свячення, вважає підтримку інших священників, а зокрема отців редемптористів міста Чернігова.

МІСІЯ ЦЕРКВИ – СВІДЧИТИ ХРИСТОВУ ЛЮБОВ ТА СПАСІННЯ

Також свідчити Божу любов, яка є не чимось абстрактним, а є любов'ю до конкретних людей, до своєї Батьківщини; допомогти людині зрозуміти, що існує Той, хто її врятував і відкупив. На цьому наголошує отець Роман, відповідаючи на запитання про те, якою є місія Церкви в цей час війни.

«Допомогти людині зрозуміти, що навіть якщо її тіло помре, є Той, хто врятував душу, яка є безсмертною. Донести людям, що ми вже є спасенні, відкуплені Христом. Це величезна місія, незалежно від того, чи це мирні, чи воєнні часи», – вважає він.

«Як жінки прийшли і побачили порожній гріб, так само і ми побачимо порожні підвали, бо Христос воскрес і ми разом з ним. У неділю вранці Христові учні зайшли до гробу, у якому поклали Його тіло, та побачили його порожнім. Так само і підвали та бомбосховища українських міст одного дня також будуть порожніми, бо Христос воскрес і для нас також настане воскресіння», – переконаний о. Роман Гридковець.

Департамент інформації УГКЦ за матеріалами *Vatican News*

ВОЛОНТЕР ГРИГОРІЙ ПРИСТАЙ

11.04.2022 р.

«Коли бачишся з воїнами, передаєш їм тепловізори, кошти, медикаменти – вони усі дякують. Розумієш, що «ланцюжки» працюють, ти – одне з кілець у цьому «ланцюжку» – через це буде перемога! Дивишся, як наші хлопці на передовій тримаються, і це неймовірно», – розповідає Григорій Пристай.

До повномасштабної війни Григорій Пристай очолював іконописну майстерню святого Антонія у Львові, а тепер перевозить медичне обладнання

зі Львова до Києва, допомагає військовим. За сорок з гаком років він жодного разу не приїжджав гостювати у столиці. Парадоксально, чи цілком у дусі українців, Григорій прямував до Києва лише на революції чи, як зараз, на війну.

Війна змістила акценти, промаркувавши матеріальне як другорядне, а прагнення допомогти – як важливе. Григорій повторює, що українці переможуть. Його віра щира, як і захоплення українськими військовими. Хоча чоловік звикло говорить про свою діяльність, він насправді щоразу ризикує, прямуючи під обстрілами до Києва. Мотивація у Григорія проста: «...Там наші хлопці вмирають, і хтось мусить зробити це». І Григорій, не вагаючись, робить.

Більше про його поїздки у Київ, про волонтерство про плани після нашої перемоги у новому випуску проєкту «Малі історії Великої війни» читайте на [сайті](#).

Джерело: сайт УКУ

Маріуполь. Світлина: Reuters

СЛЬОЗИ МОЇ ЗБЕРИ У ТВІЙ БУРДЮК...

Мої скитання тобі відомі, сльози мої збери в бурдюк твій: чи ж не записані вони у твоїй книзі? Тоді вороги мої назад відступлять, як тільки я візву до тебе. Знаю напевне, що Бог зо мною. У Бозі я слово прославляю, в Господі прославлю слово. На Бога уповаю не боюся; що ж може заподіяти мені людина? Обітниці, що зробив я тобі, тяжать на мені, віддам тобі похвальну жертву. Бо спас єси життя моє від смерти, та й ноги мої, щоб я не спотикнувся, щоб перед Богом міг ходити у світлі живих.

(Псалом 56, фрагмент)

Продовження, на жаль, буде...

Автор: **Александр Малаховський**

ХРИСТИЯНСЬКИЙ ГОЛОС

CHRISTLICHE STIMME
Ukrainische Kirchenzeitung
Schönbergstrasse 9
D-81679 München
Inhaber, Herausgeber und Verleger: Apostolische
Exarchie für katholische Ukrainer in Deutschland und
Skandinavien

D-81629 Postfach 86 02 69
Погляди авторів не завжди відповідають поглядам
редакції. Редакція в потрібі скорочує і мовно ви-
правляє надіслані статті.
Газета виходить двічі на місяць.
Chefredakteur: Roman Kryk
Stellvertretender Redakteur: Bohdan Pidlisetsky

Telefon: +49 (0) 89 997 28 38 11
Telefax: +49 (0) 89 997 28 38 4
christl.stimme@t-online.de; ukrainische-kirche@t-
online.de;
www.ukrainische-kirche.de

Річну передплату (Unkostenbeitrag)
46,- Euro переказати на conto: Apostolische Exarchie
LIGA-Bank München
Konto-Nr.: 40 21 03 257
BLZ 750 903 00
IBAN: DE 64 7509 0300 0402 1032 57
BIC: GENODEF 1 M 0 5